

Dins la fosca, tot d'una.

The purpose of literature is to turn blood into ink.

— Thomas Stearns Eliot

MALUS

Què hi fa d'anar caient, si ens ne duem l'amor?
Josep Carner

Pomes dolces, dolces i blanques,
d'aquelles que pengen de l'arbre més alt
d'aquelles prohibides per una moral
que em feia més riure que mal, o això crea.

Vaig jugar amb les línies vermelles,
ho reconec, vaig trepitjar el límit del barranc
per dir adéu, mica en mica, al blanc.

Amb les abraçades com a cordó sanitari
vam profanar més d'un santuari
que molt haurien considerat sagrat.

Ja ho diuen que la valentia no és més
que la ignorància del perill.
Quan tot et sembla tan senzill...

ATLAS

“La culpa és molt negra i no la vol ningú.”

Dita popular

Heu carregat mai una culpa que no us pertoca?

Heu transportat pes damunt l'espatlla,
una immensa llosa, la deixalla
de l'amor mal entès convertit en roca?

Una metzina arrapada a la pell
un foc que crema per dins a besos,
l'enveja de la túnica de Nessos,
que encén entranya, pit i cabell.

Respirar i sentir l'incendi a la gola.
Intentar dormir i que sigui impossible.
Sentir-te un ésser horrible
per haver peixat allò que devora.

Mira't, la culpa també és cadena:
que guaita, et lliga i et frena.
Treu-te aquest pes de l'esquena.

MONSTRES

"Pare, no els perdonis, que saben què fan."
Vladimir Jankélévitch.

"Monstres, monstres per tot arreu.
Han après a amagar urpes i dents
i es senten valents rere la manada.
Innocents! La culpa que la complicitat us tapa,
la llum de la lluna delata
i, després, quan tot esclata,
us dol més l'estaca
que els cadàvers al terra
resultat dels vostres actes.

No és temps de remordiments.
És temps de conservar la imatge
que els importa més que els sentiments aliens.

No enteneu quan la carn no vol carn.
Doncs ara nosaltres volem la vostra sang.
Per escriure que PROU: QUE N'ESTEM FARTES."

COMPLEX SISÍFIC

“ - No vull oblidar-te, em fa por, l'oblit”
Montserrat Roig

Diuen que el temps cicatritza.

Que mica en mica la crosta ens cobreix,

i per fi passem les pàgines del mateix

que ens feria dia a dia.

Però a voltes toca rellegir,

recordar que precisament aquí

hi havia, i hi ha, la nafra.

Com qui té por d'oblidar la síl·laba que fa mal.

Com qui puja la pedra fins dalt

i la tira per poder-la tornar a carregar.

Seguint nit a nit el ritual.

No és masoquisme, és ganes de fer memòria,

de resguardar els records, de tocar acords

que cremen la pell però curen l'ànima.

Potser no m'entens però el paper en blanc

comporta repetir errors i horrors i pors.

Les ferides no tanquen perquè segueixo tirant-hi sal.

No vull sembrar oblit.